

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

57. årgang

14. juli 2014

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2014/C 223/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2014/C 223/02	Sag C-178/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgerichts Düsseldorf (Tyskland) den 11. april 2014 — Vario Tek GmbH mod Hauptzollamt Düsseldorf	2
2014/C 223/03	Sag C-182/14 P: Appel iværksat den 11. april 2014 af Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 4. februar 2014 i de forenede sager T-604/11 og T-292/12: Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug mod Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design)	3
2014/C 223/04	Sag C-188/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid (Spanien) den 15. april 2014 — Juan Pedro Ludeña Hormigos mod Banco de Santander, S.A.	3
2014/C 223/05	Sag C-190/14: Sag anlagt den 16. april 2014 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark	4
2014/C 223/06	Sag C-197/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 18. april 2014 — T.A. van Dijk mod Staatssecretaris van Financiën	5

2014/C 223/07	Sag C-201/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Cluj (Rumænien) den 22. april 2014 — Smaranda Bara m.fl. mod Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) og Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)	5
2014/C 223/08	Sag C-208/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial Navarra (Spanien) den 25. april 2014 — Antonia Valdivia Reche mod Banco de Valencia S.A.	6
2014/C 223/09	Sag C-217/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Europa-Kommissionen mod Irland	6
2014/C 223/10	Sag C-218/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 5. maj 2014 — Kuldip Singh, Denzel Nnjume og Khaled Aly mod Minister for Justice and Equality. .	7
2014/C 223/11	Sag C-219/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Employment Tribunals, Birmingham (Det Forenede Kongerige) den 6. maj 2014 — Kathleen Greenfield mod The Care Bureau Ltd	8
2014/C 223/12	Sag C-223/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Spanien) den 7. maj 2014 — Tecom Mican S.L. mod Man Diesel & Turbo SE	8
2014/C 223/13	Sag C-225/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'instance de Dieppe (Frankrig) den 8. maj 2014 — Facet SA mod Jean Henri.	9
2014/C 223/14	Sag C-239/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Liège (Belgien) den 14. maj 2014 — Abdoulaye Amadou Tall mod Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)	10
2014/C 223/15	Sag C-247/14 P: Appel iværksat den 22. maj 2014 af HeidelbergCement AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 14. marts 2014 i sag T-302/11, HeidelbergCement AG mod Europa-Kommissionen	10
2014/C 223/16	Sag C-248/14 P: Appel iværksat den 23. maj 2014 af Schwenk Zement KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 14. marts 2014 i sag T-306/11, Schwenk Zement KG mod Europa-Kommissionen	11
Retten		
2014/C 223/17	Sag T-167/14: Sag anlagt den 13. marts 2014 — Søndagsavisen mod Kommissionen	13
2014/C 223/18	Sag T-230/14: Sag anlagt den 15. april 2014 — Deutsche Edelstahlwerke mod Kommissionen	13
2014/C 223/19	Sag T-235/14: Sag anlagt den 17. april 2014 — ArcelorMittal Hamburg m.fl. mod Kommissionen . .	14
2014/C 223/20	Sag T-236/14: Sag anlagt den 16. april 2014 — Kronotex m.fl. mod Kommissionen	15
2014/C 223/21	Sag T-237/14: Sag anlagt den 17. april 2014 — Steinbeis Papier mod Kommissionen	16
2014/C 223/22	Sag T-240/14 P: Appel iværksat den 22. april 2014 af Jean-Pierre Bodson m.fl. til prøvelse af Personalerettens dom af 12. februar 2014 i sag F-73/12, Bodson m.fl. mod EIB	17
2014/C 223/23	Sag T-241/14 P: Appel iværksat den 22. april 2014 af Jean-Pierre Bodson m.fl. til prøvelse af Personalerettens dom af 12. februar 2014 i sag F-83/12, Bodson m.fl. mod EIB	18
2014/C 223/24	Sag T-258/14: Sag anlagt den 24. april 2014 — Luxembourg mod Kommissionen	20
2014/C 223/25	Sag T-259/14: Sag anlagt den 24. april 2014 — Luxembourg mod Kommissionen	20
2014/C 223/26	Sag T-260/14: Sag anlagt den 25. april 2014 — Vattenfall Europe Mining m.fl. mod Kommissionen .	21
2014/C 223/27	Sag T-263/14: Sag anlagt den 28. april 2014 — Hydro Aluminium Rolled Products GmbH m.fl. mod Kommissionen	22

2014/C 223/28	Sag T-265/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Schumacher Packaging mod Kommissionen	23
2014/C 223/29	Sag T-270/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Grupa Azoty ATT Polymers mod Kommissionen . . .	24
2014/C 223/30	Sag T-271/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Styron Deutschland mod Kommissionen	25
2014/C 223/31	Sag T-272/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — P-D Glasseiden m.fl. mod Kommissionen	26
2014/C 223/32	Sag T-274/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Lech-Stahlwerke GmbH mod Kommissionen	27
2014/C 223/33	Sag T-275/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Drahtwerk St. Ingbert m.fl. mod Kommissionen . . .	28
2014/C 223/34	Sag T-276/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Flachglas Torgau m.fl. mod Kommissionen	29
2014/C 223/35	Sag T-279/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Sabic Polyolefine mod Kommissionen	30
2014/C 223/36	Sag T-280/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Ineos Manufacturing Deutschland m.fl. mod Kommissionen	31
2014/C 223/37	Sag T-281/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Fels-Werke mod Kommissionen	32
2014/C 223/38	Sag T-282/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Bayer MaterialScience mod Kommissionen	34
2014/C 223/39	Sag T-283/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Advansa m.fl. mod Kommissionen	35
2014/C 223/40	Sag T-285/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen	36
2014/C 223/41	Sag T-286/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Röchling Oertl Kunststofftechnik mod Kommissionen .	38
2014/C 223/42	Sag T-287/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Schaeffler Technologies mod Kommissionen	39
2014/C 223/43	Sag T-288/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Energiewerke Nord mod Kommissionen	40
2014/C 223/44	Sag T-289/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — H-O-T Servicecenter Nürnberg m.fl. mod Kommissionen	41
2014/C 223/45	Sag T-291/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — egeplast international mod Kommissionen	42
2014/C 223/46	Sag T-294/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Klemme mod Kommissionen	43
2014/C 223/47	Sag T-295/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Autoneum Germany mod Kommissionen	44
2014/C 223/48	Sag T-296/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Erbslöh mod Kommissionen	45
2014/C 223/49	Sag T-297/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Walter Klein mod Kommissionen	46
2014/C 223/50	Sag T-298/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Erbslöh Aluminium mod Kommissionen	47
2014/C 223/51	Sag T-300/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Fricopan Back mod Kommissionen	48
2014/C 223/52	Sag T-301/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Michelin Reifenwerke mod Kommissionen	49
2014/C 223/53	Sag T-302/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Buderus Guss mod Kommissionen	50
2014/C 223/54	Sag T-303/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Polyblend mod Kommissionen	51
2014/C 223/55	Sag T-304/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Sun Alloys Europe mod Kommissionen	52
2014/C 223/56	Sag T-305/14: Sag anlagt den 29. april 2014 — Vestolit mod Kommissionen	54
2014/C 223/57	Sag T-306/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Polymer-Chemie mod Kommissionen	55

2014/C 223/58	Sag T-307/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — TechnoCompound mod Kommissionen	56
2014/C 223/59	Sag T-308/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Neue Halberg-Guss mod Kommissionen.	57
2014/C 223/60	Sag T-309/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Mat Foundries Europe mod Kommissionen.	58
2014/C 223/61	Sag T-310/14: Sag anlagt den 30. april 2014 — Fritz Winter Eisengießerei mod Kommissionen	59
2014/C 223/62	Sag T-313/14: Sag anlagt den 5. maj 2014 — Christian Dior Couture mod KHIM (gengivelse af et mønster, der gentager sig, med reliefvirkning)	60
2014/C 223/63	Sag T-318/14: Sag anlagt den 2. maj 2014 — Vinnolit mod Kommissionen.	61
2014/C 223/64	Sag T-331/14: Sag anlagt den 12. maj 2014 — Azarov mod Rådet	62
2014/C 223/65	Sag T-332/14: Sag anlagt den 12. maj 2014 — Azarov mod Rådet	63
2014/C 223/66	Sag T-355/14: Sag anlagt den 30. maj 2014 — STC mod Kommissionen	64

Retten for EU-Personalesager

2014/C 223/67	Sag F-107/12: Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 16. januar 2014 — Guinet mod EIB (Personalesag — Den Europæiske Investeringsbanks ansatte — pensionsordning — overførsel af pensionsrettigheder — kompensation for ulemperne som følge af forsinkelse ved overførsel af pensionsrettigheder — betingelser for overførslen af pensionsrettigheder, der er erhvervet i henhold til en anden ordning end EIB's — ligebehandlingsprincippet)	66
2014/C 223/68	Sag F-130/13: Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 22. maj 2014 — CI mod Parlamentet (Personalesag — vederlag — familietillæg — børnetilskud — dobbelt børnetilskud — artikel 67, stk. 3, i vedtægten — betingelser for tildeling — mindelig løsning mellem parterne foranlediget af den Europæiske Ombudsmand — gennemførelse — omsorgspligt)	66
2014/C 223/69	Sag F-151/12: Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 30. januar 2014 — Ohrgaard mod Kommissionen (Personalesag — vederlag — udlandstillæg — bopælskravet i artikel 4, stk. 1, litra b), i bilag VII til vedtægten — tjenesteudøvelse for en international organisation — begreb — praktikophold på fem måneder ved Kommissionen — ikke omfattet)	67
2014/C 223/70	Sag F-60/13: Personalerettens kendelse (Anden Afdeling) af 14. januar 2014 — Lebedef mod Kommissionen (Personalesag — tjenestemænd — registrering af fravær på grund af sygdom — ulovlig udeblivelse — fradrag i den årlige ferie foretaget af ansættelsesmyndigheden — indgivelse af en ansøgning via e-mail — den berørte parts kendskab til eksistensen af en afgørelse — undladelse af at åbne en e-mail og at få kendskab til indholdet af denne afgørelse ved at klikke på et hyperlink — formaliteten — frister — fastlæggelse af den dato fra hvilken den berørte part kunne få kendskab til afgørelsens indhold)	68

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2014/C 223/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 212 af 7.7.2014

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 202 af 30.6.2014

EUT C 194 af 24.6.2014,

EUT C 184 af 16.6.2014

EUT C 175 af 10.6.2014

EUT C 159 af 26.5.2014

EUT C 151 af 19.5.2014

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgerichts Düsseldorf (Tyskland) den 11. april 2014 — Vario Tek GmbH mod Hauptzollamt Düsseldorf

(Sag C-178/14)

(2014/C 223/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vario Tek GmbH

Sagsøgt: Hauptzollamt Düsseldorf

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udelukker det forhold, at et videokamera ikke har nogen zoom-funktioner, at det kan tariferes i underposition 8525 80 9 i den kombinerede nomenklatur som affattet i Kommissionens forordning (EU) nr. 861/2010 af 5. oktober 2010 og Kommissionens forordning nr. 1006/2011 af 27. september 2011, begge om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif ⁽¹⁾?
- 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende, er et videokamera da til optagelse af lyd og billeder med fjernsynskameraet som omhandlet i KN-underposition 8525 80 91, hvis en video- eller audiofil fra et andet apparat kan kopieres over på det udskiftelige medium, der er nødvendigt for at kunne benytte kameraet, via et USB-stik i kameraet, også selv om kopieringen ikke kan ske på en sådan måde, at den pågældende fil kan ses eller høres alene ved hjælp af kameraet?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256, s. 1) som affattet ved Kommissionens forordning (EU) nr. 861/2010 af 5.10.2010 og Kommissionens forordning (EU) nr. 1006/2011 af 27.9.2011 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 (EUT L 284, s. 1).

Appel iværksat den 11. april 2014 af Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 4. februar 2014 i de forenede sager T-604/11 og T-292/12: Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug mod Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-182/14 P)

(2014/C 223/03)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug (ved Rechtsanwälte A. Nordemann og M.C. Maier)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom afsagt af Retten den 4. februar 2014 ophæves for så vidt som den vedrører sag T-292/12.
- Om nødvendigt hjemvises sagen til Retten.
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes at betale sagen omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten støtter sin appel på et enkelt anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009⁽¹⁾ af 26. februar 2009 om EF-varemærker.

Appellanten har nærmere bestemt anført, at Retten begik en retlig fejl, da den

- 1) i forbindelse med en helhedsvurdering ikke tog i betragtning eller ikke engang nævnte, at det ældre varemærke MAGNET 4 indeholder tallet »4«
- 2) i dommens præmis 22 og 25 udtalte, at bestanddelen MAGNET er den dominerende bestanddel i det ældre varemærke MAGNET 4
- 3) i præmis 25 anvendte forskellige standarder for vurderingen af de fonetiske og visuelle ligheder mellem tegnene MAGNET 4 og MAGNEXT
- 4) i præmis 35 i forbindelse med en helhedsvurdering af risikoen for forveksling ikke tog hensyn til den indbyrdes afhængighed mellem de relevante faktorer, navnlig det ældre varemærke MAGNET 4's svage grad af særpræg, tegnene MAGNET 4 og MAGNEXT's manglende begrebsmæssige lighed og den svage grad af fonetisk og visuel lighed mellem tegnene
- 5) i præmis 35 ikke anførte materielle begrundelser med hensyn til, om der forelå en risiko for forveksling mellem tegnene MAGNET 4 og MAGNEXT.

⁽¹⁾ EUT L 78, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid (Spanien) den 15. april 2014 — Juan Pedro Ludeña Hormigos mod Banco de Santander, S.A.

(Sag C-188/14)

(2014/C 223/04)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Juan Pedro Ludeña Hormigos

Sagsøgt: Banco de Santander, S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 22, stk. 1, i lov 16/09 af 13. november 2009 om betalingstjenester, for så vidt den tillader en bank at pålægge og/eller øge omkostningerne ved tjenesteydelserne, hvorved de tidligere aftalte vilkår ændres, forenelig med fællesskabsretten?
- 2) Er brugerens mulighed for at opsige kontrakten vederlagsfrit en tilstrækkelig beskyttelse?
- 3) Er kontraktvilkår, der er aftalt mellem parterne, og som omfatter de muligheder, der er fastsat i den i det første spørgsmål nævnte bestemmelse, gyldige?
- 4) Sluttelig og såfremt de ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, er fristen på to måneder da forenelig med fællesskabsretten?

Sag anlagt den 16. april 2014 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark

(Sag C-190/14)

(2014/C 223/05)

Processprog: dansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve, U. Nielsen, befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Danmark

Påstande

- Det fastslås, at Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Unionens vandpolitiske foranstaltninger⁽¹⁾ ved ikke at offentliggøre de endelige vandområdeplaner senest den 22. december 2009 og ved ikke at sende deres kopi til Kommissionen senest den 22. marts 2010, og under alle omstændigheder ved ikke at have underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Danmark tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Danmark har gentagne gange erkendt, senest med svar på Kommissionens supplerende begrundede udtalelse ved brev af 18. december 2013, at ingen af Danmarks fire vandområdedistrikter for indeværende er omfattet af en vandområdeplan, og at kopi af endelige vandområdeplaner for den seksårige planperiode frem til 22. december 2015 ikke er tilsendt Kommissionen.

Kommissionen må konstatere, at Danmark fortsat ikke overholder direktivets artikel 13, stk. 1, 2 og 6. I henhold til Danmarks svar af 8. maj 2013 forventes overtrædelsen af direktivets artikel 13 at vare indtil maj 2014 (ca. 3,5 år efter den fastsatte frist). Endvidere er det Kommissionens opfattelse, at Danmark stadig ikke lever op til kravene i direktivets artikel 15, stk. 1, hvori fristen for at underrette Kommissionen fastsættes til den 22. marts 2010.

⁽¹⁾ EFT L 327, s. 1

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 18. april 2014 — T.A. van Dijk mod Staatssecretaris van Financiën

(Sag C-197/14)

(2014/C 223/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: T.A. van Dijk

Sagsøgt: Staatssecretaris van Financiën

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Hoge Raad som højeste nationale retsinstans anse et præjudicielt spørgsmål, der er stillet af en lavere retsinstans, for en anledning til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål eller til at afvente besvarelsen af det af den lavere retsinstans stillede spørgsmål, selv om Hoge Raad finder, at den korrekte anvendelse af EU-retten på det punkt, som den skal påkende, fremgår med en sådan klarhed, at der ikke kan være nogen rimelig tvivl med hensyn til, hvorledes spørgsmålet skal besvares?
- 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, er de nederlandske myndigheder da i socialsikringsmæssig henseende bundet af en E101-attest, der er udstedt af en myndighed i en anden medlemsstat, selv om der er tale om en flodskipper i rhinfart, hvorfor reglerne om den lovgivning, der skal finde anvendelse, i forordning nr. 1408/71 ⁽¹⁾, som attesten vedrører, ikke kan finde anvendelse i henhold til denne forordnings artikel 7, stk. 2, litra a).

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Cluj (Rumænien) den 22. april 2014 — Smaranda Bara m.fl. mod Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) og Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

(Sag C-201/14)

(2014/C 223/07)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Smaranda Bara m.fl.

Sagsøgte: Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) og Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør den nationale skattemyndighed — i sin egenskab af organ, der repræsenterer det kompetente ministerium i en medlemsstat — en finansiel institution som omhandlet i artikel 124 TEUF?
- 2) Er det muligt ved en retsakt, som sidestilles med forvaltningsretsakter — dvs. en protokol indgået mellem den nationale skattemyndighed og en anden statslig institution — at regulere overførsel af databasen vedrørende indtægter oppebåret af en medlemsstats statsborgere fra den nationale skattemyndighed til en anden institution i medlemsstaten, uden at der er tale om privilegeret adgang som omhandlet i artikel 124 TEUF?

- 3) Henhører en overførsel af databasen med det formål at pålægge medlemsstatens statsborgere en pligt til at indbetale et socialt bidrag til den institution i medlemsstaten, hvortil overførslen sker, under begrebet »tilsynsmæssigt hensyn« som omhandlet i artikel 124 TEUF?
- 4) Kan personoplysninger behandles af den myndighed, hvortil de oprindeligt ikke er blevet indsamlet, såfremt en sådan behandling med tilbagevirkende kraft medfører en økonomisk skade?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial Navarra (Spanien) den 25. april 2014 — Antonia Valdivia Reche mod Banco de Valencia S.A.

(Sag C-208/14)

(2014/C 223/08)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial Navarra

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Antonia Valdivia Reche

Sagsøgt: Banco de Valencia S.A.

Præjudicielt/Præjudicielle spørgsmål

Er den nationale ret forpligtet til i henhold til artikel 6 i direktiv 93/13⁽¹⁾, efter at have vurderet, at det vilkår, der fastsætter morarentesatsen til 29 %, er urimeligt, at erklære dette vilkår ugyldigt uden mulighed for at ændre den aftalte rentesats, selv om en af de sagsøgte forbrugere udtrykkeligt har nedlagt påstand herom?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-217/14)

(2014/C 223/09)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Hetsch, L. Flynn og K. Herrmann, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF⁽¹⁾ af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, idet denne medlemsstat ikke senest den 3. marts 2011 har vedtaget bestemmelser, der gennemfører definitionerne i direktivets artikel 2, punkt 8, 18, 21, 22, 32, 33 og 34 og de betingelser, der er fastsat i direktivets artikel 9, stk. 1-7 og stk. 12, sammenholdt med artikel 9, stk. 11, i direktivets artikel 16, andet og tredje punktum, samt artikel 16, stk. 2 og 3, i direktivets artikel 38, stk. 1, andet punktum, i direktivets artikel 39, stk. 1, 4 og 8, og i direktivets artikel 40, stk. 1-3, 5 og 7, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.

- Irland pålægges at betale en tvangsbøde i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF på 20 358 EUR pr. dag med virkning fra datoen for Domstolens dom, som skal tilgå Unionens egne midler, idet det ikke har opfyldt sin forpligtelse til at meddele gennemførelsesforanstaltningerne til et direktiv, der er vedtaget i henhold til en lovgivningsprocedure.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 3. marts 2011.

⁽¹⁾ EUT L 211, s. 55.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 5. maj 2014 — Kuldip Singh, Denzel Nnjume og Khaled Aly mod Minister for Justice and Equality

(Sag C-218/14)

(2014/C 223/10)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Kuldip Singh, Denzel Nnjume og Khaled Aly

Sagsøgt: Minister for Justice and Equality

Procesdeltager: The Immigrant Council of Ireland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Når et ægteskab mellem en unionsborger og en tredjelandsstatsborger ender i skilsmisse, efter at unionsborgeren er udrejst fra en værtsmedlemsstat, hvor denne unionsborger udøvede EU-rettigheider, og når artikel 7 og artikel 13, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽¹⁾ finder anvendelse, bevarer tredjelandsstatsborgeren da sin ret til ophold i værtsmedlemsstaten herefter? Har tredjelandsstatsborgeren i benægtende fald ret til ophold i værtsmedlemsstaten fra det tidspunkt, hvor unionsborgeren er udrejst fra værtsmedlemsstaten, og indtil skilsmissen træder i kraft?
- 2) Er kravene i artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38/EF opfyldt, når en unionsborger, der er gift med en tredjelandsstatsborger, bl.a. med henvisning til ægtefællens midler påstår at have tilstrækkelige ressourcer som omhandlet i direktivets artikel 8, stk. 4?
- 3) Har personer som sagsøgerne, såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, ret i henhold til EU-retten (ud over direktivet) til at arbejde i værtsmedlemsstaten for at skaffe eller bidrage til at skaffe »tilstrækkelige midler« som omhandlet i direktivets artikel 7?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, s. 77).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Employment Tribunals, Birmingham (Det Forenede Kongerige) den 6. maj 2014 — Kathleen Greenfield mod The Care Bureau Ltd

(Sag C-219/24)

(2014/C 223/11)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Employment Tribunals, Birmingham

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kathleen Greenfield

Sagsøgt: The Care Bureau Ltd

Præjudicielle spørgsmål

- (i) Skal »pro rata temporis-princippet«, som er fastsat i § 4, stk. 2, i rammeaftalen, fortolkes således, at det kræver, at en national bestemmelse (såsom Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) skal have den virkning, at i tilfælde, hvor der sker en udvidelse af en ansats arbejdstid, skal antallet af allerede optjente feriedage tilpasses forholdsmæssigt til den nye arbejdstid, med det resultat, at den arbejdstager, som udvider sin arbejdstid, får sin ret til optjent betalt ferie genberegnet under hensyn til den udvidede arbejdstid?
- (ii) Skal enten § 4, stk. 2, i rammeaftalen eller artikel 7 i arbejdstidsdirektivet ⁽¹⁾ fortolkes således, at de er til hinder for, at en national bestemmelse (såsom Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) har den virkning, at antallet af allerede optjente feriedage — i tilfælde, hvor der sker en udvidelse af en ansats arbejdstid — skal tilpasses forholdsmæssigt til den nye arbejdstid, med det resultat, at den arbejdstager, som udvider sin arbejdstid, får sin ret til optjent betalt ferie genberegnet under hensyn til den ændrede arbejdstid?
- (iii) Såfremt spørgsmål (i) og/eller (ii) besvares bekræftende, skal genberegningen da kun ske for den del af ferieåret, hvor medarbejderen havde udvidet sin arbejdstid eller for en anden periode?
- (iv) I forbindelse med beregningen af en arbejdstagers ferieperiode, skal § 4, stk. 2, i rammeaftalen eller artikel 7 i arbejdstidsdirektivet da fortolkes således, at de kræver, at en bestemmelse i national ret (som Regulations 13, 13A og 14 i Working Time Regulations) har den virkning, at der lægges en anden fremgangsmåde til grund for beregningen af en ansats godtgørelse i stedet for årlig betalt ferie ved ansættelsesophør end for beregning af en ansats resterende ret til årlig betalt ferie, når den pågældende forbliver ansat?
- (v) Såfremt spørgsmål (iv) besvares bekræftende, hvad er da forskellen på den fremgangsmåde, der skal følges?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Spanien) den 7. maj 2014 — Tecom Mican S.L. mod Man Diesel & Turbo SE

(Sag C-223/14)

(2014/C 223/12)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Tecom Mican S.L.

Sagsøgt: Man Diesel & Turbo SE

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan et rent privat dokument anses for et »udenretsligt dokument« som omhandlet i artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1393/2007 af 13. november 2007 ⁽¹⁾, selv om det ikke er blevet udstedt af en udenretslig offentlig myndighed eller embedsmand?
- 2) Såfremt dette er tilfældet, kan ethvert privat dokument da anses for et udenretsligt dokument eller skal det opfylde bestemte krav?
- 3) I tilfælde af, at det private dokument opfylder sådanne krav, kan en unionsborger da anmode om forkyndelse i henhold til proceduren i artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets nuværende forordning nr. 1393/2007 af 13. november 2007, når den pågældende allerede har ladet foretage forkyndelse gennem en anden udenretslig offentlig myndighed, for eksempel en notar?
- 4) Skal det endelig i forhold til artikel 16 i forordning nr. 1393/2007 tages i betragtning, at samarbejdet har grænseoverskridende virkninger og er nødvendigt for det indre markeds funktion? Hvornår skal samarbejdet anses for at have grænseoverskridende virkninger og være nødvendigt for det indre markeds funktion?

⁽¹⁾ Forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EFT L 324, s. 79).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'instance de Dieppe (Frankrig) den 8. maj 2014 — Facet SA mod Jean Henri

(Sag C-225/14)

(2014/C 223/13)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'instance de Dieppe

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Facet SA

Sagsøgt: Jean Henri

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Forbyder artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler ⁽¹⁾, fortolket i lyset af Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler ⁽²⁾, forekomsten og anvendelsen af standardklausuler i kreditaftaler om forbrugerens anerkendelse af, at kreditgiverens forpligtelser er opfyldt?
- 2) Er det almindelige princip om en effektiv anvendelse af fællesskabsretten og artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, fortolket i lyset af Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993, til hinder for, at kreditgiveren kan etablere beviset for gennemførelsen af sine forpligtelser forud for aftaleindgåelsen og sine aftaleforpligtelser alene ved hjælp af standardklausuler indsat i kreditaftalerne om forbrugerens anerkendelse af disses gennemførelse uden at fremlægge de af ham udarbejdede dokumenter, der er udleveret til låntageren?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133, s. 66).

⁽²⁾ EFT L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Liège (Belgien) den 14. maj 2014 — Abdoulaye Amadou Tall mod Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

(Sag C-239/14)

(2014/C 223/14)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal du travail de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Abdoulaye Amadou Tall

Sagsøgt: Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

Præjudicielt spørgsmål

I henhold til artikel 39/1 i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès du territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, sammenholdt med samme lovs artikel 39/2, stk. 1, tredje afsnit, artikel 39/76, artikel 39/82, stk. 4, andet afsnit, litra d), og artikel 57/6/2, kan en nægtelse af at behandle en fornyet asylansøgning kun anfægtes ved anlæggelse af en sag med påstand om annullation og en sag med påstand om udsættelse i ekstreme hastetilfælde. Er disse søgsmål, når de hverken tillader fuld prøvelse eller har opsættende virkning, og ansøgeren hverken har ret til ophold eller materiel bistand under prøvelsen, forenelige med kravene i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 39 i Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandards for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne ⁽¹⁾, hvori der fastsættes ret til effektive retsmidler?

⁽¹⁾ EUT L 326, s. 13.

Appel iværksat den 22. maj 2014 af HeidelbergCement AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 14. marts 2014 i sag T-302/11, HeidelbergCement AG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-247/14 P)

(2014/C 223/15)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: HeidelbergCement AG (ved Rechtsanwälte U. Denzel, C. von Köckritz og P. Pichler)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom ophæves.
2. Kommissionens afgørelse af 30. marts 2011 i sag COMP/39520 — cement og lignende produkter, C(2011) 2361 endelig, annulleres i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, for så vidt den vedrører appellanten.
3. Subsidiært i forhold til påstand nr. to hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten i overensstemmelse med den retlige bedømmelse i Domstolens dom.
4. I alle tilfælde tilpligtes Kommissionen at betale appellants omkostninger i forbindelse med sagen for Retten og for Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er iværksat til prøvelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 14. marts 2014 i sag T-302/11. Denne dom blev meddelt appellanten den 14. marts 2014. Ved denne dom frifandt Retten Kommissionen i den sag, appellanten havde anlagt til prøvelse af Kommissionens afgørelse af 30. marts 2011 i sag COMP/39520 — cement og lignende produkter, C(2011) 2361 endelig.

Appellanten har i alt gjort syv anbringender gældende:

For det første undersøgte Retten ikke i tilstrækkelig grad forpligtelsen til at angive formålet med begæringen om oplysninger, som følger af artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾, og den anvendte også forpligtelsen urigtigt. Retten undersøgte ikke i tilstrækkeligt omfang indholdet af afgørelsen om begæring af oplysninger og tilsidesatte de krav, der påhviler Kommissionen i medfør af begrundelsespligten.

For det andet begik Retten en retlig fejl, idet den fastslog, at den begrundelsespligt, som følger af artikel 296, stk. 2, TEUF, kunne begrænses ved artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Derfor behandlede Retten ikke realiteten af klagepunktet om manglende begrundelse for at træffe en afgørelse om begæring om oplysninger. Retten undersøgte heller ikke i tilstrækkelig grad klagepunktet om manglende begrundelse for den fastsatte frist. Rettens dom indeholder begrundelser, hvis ordlyd er identisk med ordlyden af begrundelser, der er tilpasset et klagepunkt med et andet indhold, som blev fremført i en parallel procedure.

For det tredje undersøgte Retten ikke i tilstrækkelig grad »nødvendigheden« som omhandlet i artikel 18, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 1/2003, idet den fandt, at det ikke påhvilede Kommissionen at foretage en detaljeret redegørelse for samtlige relevante forhold. Retten pålagde endvidere forkerte krav med hensyn til forbindelsen mellem en begrundet formodning om overtrædelse og nødvendigheden af de begærede oplysninger. Desuden foretog Retten en urigtig fortolkning af artikel 18, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 1/2003, idet den ikke anså det for nødvendigt at undersøge, om de begærede oplysninger var hensigtsmæssige. Dette fører også til en tilsidesættelse af retten til domstolsprøvelse, som følger af artikel 18, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 1/2003.

For det fjerde fastslog Retten urigtigt, at artikel 18, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 1/2003 udgør hjemmelen for Kommissionens begæring om at forberede, indsamle og behandle oplysninger, som appellanten ikke var i besiddelse af.

For det femte forkastede Retten klagepunktet om den for korte svarfrist ved at begrænse sig til på abstrakt vis at henvise til appellants økonomiske vægt og dermed basere sig på utilstrækkelige og modstridende grunde.

For det sjette tilsidesatte Retten kriteriet om, at EU-retsakter skal være klare, idet den fastslog, at afgørelsen om begæring om oplysninger var tilstrækkelig præcis, selv om den selv konstaterede, at de heri angivne spørgsmål var vagt formulerede. Retten undersøgte heller ikke de specifikke klagepunkter om manglende præcision, og den tilsidesatte retten til domstolsprøvelse (jf. artikel 18, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 1/2003).

For det syvende tilsidesatte Retten appellants ret til forsvar, idet den vurderede, at appellanten skulle foretage vurderinger, som kunne anvendes af Kommissionen i forbindelse med en økonomisk analyse, der har til formål at bevise en formodet overtrædelse af EU-kartellovgivningen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

**Appel iværksat den 23. maj 2014 af Schwenk Zement KG til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Syvende Afdeling) den 14. marts 2014 i sag T-306/11, Schwenk Zement KG mod Europa-
Kommissionen**

(Sag C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Schwenk Zement KG (ved Rechtsanwälte M. Raible og S. Merz)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 14. marts 2014 i sag T-306/11 ophæves, for så vidt som Kommissionen derved blev frifundet.
- Kommissionens afgørelse af 30. marts 2011 i sag COMP/39520 — cement og lignende produkter, C(2011) 2367 endelig, annulleres i sin helhed i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, for så vidt den vedrører appellanten.
- Subsidiært i forhold til påstand nr. to hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten i overensstemmelse med den retlige bedømmelse i Domstolens dom.
- I alle tilfælde tilpligtes Kommissionen at betale appellants omkostninger i forbindelse med sagen for Retten og for Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er iværksat til prøvelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 14. marts 2014 i sag T-306/11 (herefter »Retten«), for så vidt den vedrører appellanten. Denne dom blev meddelt Schwenk Zement KG den 14. marts 2014. Ved denne dom gav Retten Schwenk Zement KG delvis medhold og frifandt delvist Kommissionen i den sag, appellanten havde anlagt til prøvelse af Kommissionens afgørelse af 30. marts 2011 i sag COMP/39520 — cement og lignende produkter, C(2011) 2367 endelig om en procedure efter artikel 18, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003⁽¹⁾.

Appellanten har gjort tre anbringender gældende.

For det første har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte proportionalitetsprincippet ved vurderingen af Kommissionens adfærd. Retten tilsidesatte EU-retten ved ikke at tage hensyn til det hierarkiske element, der ligger i proportionalitetsprincippet, hvorved den mindre indgribende fremgangsmåde i tilfælde af tvivl bør anvendes. Ved blot at henvise til den bedste garanti for at tilvejebringe oplysninger anså Retten det for lovligt at gribe direkte ind over for appellanten ved hjælp af en afgørelse om begæring om oplysninger i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Dette er ikke tilstrækkeligt ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet.

For det andet foretog Retten en utilstrækkelig undersøgelse af den foreliggende sag og undlod dermed at tage hensyn til væsentlige dele af indholdet af appellants argumentation. Retten undersøgte ikke det konkrete tilfælde og tog ikke hensyn til appellants særlige situation. I stedet for tog Retten udgangspunkt i et stort antal cementproducenter.

For det tredje har appellanten bestridt den omstændighed, at Retten i strid med begrundelsespligten anså Kommissionens stereotype forklaringer for at være tilstrækkelige. Retten tilsidesatte begrundelsespligten i to henseender. For det første undlod Retten at tage hensyn til de krav til begrundelsespligten, der følger af artikel 296, stk. 2, TEUF, og artikel 18 i forordning nr. 1/2003 med hensyn til Kommissionens retsakter. For det andet fraveg Retten sine egne krav vedrørende begrundelsespligten. Endelig udelukkede Rettens vurdering enhver mulighed for at efterprøve spørgsmålet om, hvorvidt proportionalitetsprincippet var blevet overholdt. Skulle Rettens dom blive stadfæstet i den forbindelse, ville proportionalitetsprincippet inden for rammerne af undersøgelsesforanstaltninger i henhold til artikel 18 i forordning nr. 1/2003, være indholdsløst.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

RET TEN

Sag anlagt den 13. marts 2014 — Søndagsavisen mod Kommissionen

(Sag T-167/14)

(2014/C 223/17)

Processprog: dansk

Parter

Sagsøger: Søndagsavisen A/S (Søborg, Danmark) (ved advokaterne M. Honoré og C. Fornø)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning af 20. november 2013 om ikke at gøre indsigelse mod Danmarks produktions- og innovationsstøtte til skrevne medier (SA.36366) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er konkurrent til støttemodtagerne, gør gældende, at Kommissionen burde have fastslået, at der var anledning til tvivl med hensyn til den anmeldte foranstaltnings forenelighed med det indre marked og at Kommissionen derfor burde have truffet afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, jf. artikel 108, stk. 2, TEUF og procedureforordningens artikel 4, stk. 4 ⁽¹⁾. Ved ikke at gøre dette har Kommissionen tilsidesat sagsøgerens processuelle rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

Til støtte for, at der forelå rimelig tvivl om ordningens forenelighed med det indre marked, har sagsøgeren anført tre anbringender:

- at Kommissionen fuldstændigt undlod at undersøge, om ordningen var egnet til at sikre udbredelsen af nyhedsindhold til danske borgere og derigennem understøtte den demokratiske proces
- at den anfægtede afgørelse under alle omstændigheder lider af en begrundelsesmangel i relation til egnedetskriteriet, og
- at Kommissionen undlod at undersøge ordningens konkurrencefordrejende virkninger i forholdet mellem gratisaviser og betalte aviser.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 15. april 2014 — Deutsche Edelstahlwerke mod Kommissionen

(Sag T-230/14)

(2014/C 223/18)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Edelstahlwerke GmbH (Witten, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og H. Janssen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 17. april 2014 — ArcelorMittal Hamburg m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-235/14)

(2014/C 223/19)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hamburg, Tyskland), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Bremen, Tyskland), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Tyskland) og ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg) (ved advokaterne H. Janssen og G. Engel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgerne har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgerne.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

- Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 16. april 2014 — Kronotex m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-236/14)

(2014/C 223/20)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Tyskland), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) og K Face GmbH (Heiligengrabe) (ved advokaterne H. Janssen og G. Engel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgerne har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgerne.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 17. april 2014 — Steinbeis Papier mod Kommissionen

(Sag T-237/14)

(2014/C 223/21)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Steinbeis Papier GmbH (Glückstadt, Tyskland) (ved advokaterne H. Janssen og G. Engel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Appel iværksat den 22. april 2014 af Jean-Pierre Bodson m.fl. til prøvelse af Personalerettens dom af 12. februar 2014 i sag F-73/12, Bodson m.fl. mod EIB

(Sag T-240/14 P)

(2014/C 223/22)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Jean-Pierre Bodson (Luxembourg, Luxembourg), Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Frankrig), Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Frankrig), Marie-Christel Heger (Nospelt, Luxembourg), Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luxembourg), Manuel Sutil (Luxembourg), Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luxembourg) og Henry von Blumenthal (Bergem, Luxembourg) (ved advokat L. Levi)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Investeringsbank

Appellanternes påstande

- Retten for EU-personalesagers dom af 12. februar 2014 i sag F-73/12 ophæves.
- Følgelig gives der appellerne medhold i deres påstande i første instans, og i overensstemmelse hermed:
 - annulleres afgørelserne om på appellerne at anvende bestyrelsen for EIB's afgørelse af 13. december 2011, hvorved der fastsættes en lønstigning begrænset til 2,8 % og direktionen for EIB's afgørelse af 14. februar 2012 om at benytte en meritskala, der medfører et løntab på 1 %, hvilke afgørelser er indeholdt i lønsedlerne for april 2012, ligesom de afgørelser, der er indeholdt i tidligere lønsedler, annulleres i samme udstrækning.
 - følgelig
 - tilpligtes appelindstævnte at betale den forskel i vederlag, der følger af anvendelsen af ovennævnte afgørelser truffet af henholdsvis EIB's bestyrelse den 13. december 2011 og EIB's direktion den 14. februar 2012 i stedet for anvendelsen af den tidligere gældende vederlagsordning. Denne lønforskel tillægges morarenter med virkning fra den 12. april 2012 og derefter den 12. i hver måned, indtil fuld betaling sker, idet disse renter fastsættes til ECB's rentesats forhøjet med 3 point.
 - tilpligtes appelindstævnte at betale erstatning for det tab, som appellerne har lidt som følge af tabet af købekraft, idet dette tab foreløbigt og efter ret og billighed er opgjort til 1,5 % af hver appellants månedsløn.
 - Den Europæiske Investeringsbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Den Europæiske Investeringsbank tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellerne fremført fire anbringender.

1. Første anbringende vedrører tilsidesættelse af et kontraktmæssigt ansættelsesforhold og et vedtægtsmæssigt ansættelsesforhold forskellige karakter, tilsidesættelse af de grundlæggende vilkår for ansættelsesforholdet og tilsidesættelse af aftalememorandumets retlige status.
2. Andet anbringende vedrører en selvmodsigelse i Personalerettens dom og urigtig gengivelse af sagsakterne.
3. Tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft og af princippet om forudsigelighed, samt urigtig gengivelse af sagsakterne.
4. Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af kontrollen vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og begrundelsespligten.

Appel iværksat den 22. april 2014 af Jean-Pierre Bodson m.fl. til prøvelse af Personalerettens dom af 12. februar 2014 i sag F-83/12, Bodson m.fl. mod EIB

(Sag T-241/14 P)

(2014/C 223/23)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Jean-Pierre Bodson (Luxembourg, Luxembourg), Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Frankrig), Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Frankrig), Marie-Christel Heger (Nospelt, Luxembourg), Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luxembourg), Manuel Sutil (Luxembourg), Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luxembourg) og Henry von Blumenthal (Bergem, Luxembourg) (ved advokat L. Levi)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Investeringsbank

Appellanternes påstande

- Retten for EU-personalesagers dom af 12. februar 2014 i sag F-83/12 ophæves.
- Følgelig gives der appellerne medhold i deres påstande i første instans, og i overensstemmelse hermed:
 - annulleres afgørelserne om på appellerne at anvende en bonus fastsat efter den nye præstationsordning, således som denne er blevet indført ved bestyrelsens afgørelse af 14. december 2010 og ved direktionens afgørelser af 9. november 2010 og 16. november 2011, idet den individuelle afgørelse om anvendelsen heraf var indeholdt i lønsedlen for april 2012, som de berørte parter fik kendskab til tidligst den 22. april 2012.
 - følgelig
 - tilpligtes appelindstævnte at betale den forskel i vederlag, der følger af anvendelsen af bestyrelsens afgørelse af 14. december 2010 og af direktionens afgørelser af 9. november 2010 og 16. november 2011 i stedet for anvendelsen af den tidligere gældende bonusordning. Denne lønforskel tillægges morarenter med virkning fra den 22. april 2012, indtil fuld betaling sker, idet disse renter fastsættes til ECB's rentesats forhøjet med 3 point.
 - tilpligtes appelindstævnte at betale erstatning for det tab, som appellerne har lidt som følge af tabet af købekraft, idet dette tab foreløbigt og efter ret og billighed er opgjort til 1,5 % af hver appellants månedsløn.
 - om fornødent opfordres appelindstævnte til som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse at fremlægge følgende dokumenter, hvis appelindstævnte ikke af egen drift fremlægger disse:
 - referatet af EIB's bestyrelsesmøde den 13. december 2011.
 - de projekter, der er udarbejdet af afdelingen for menneskelige ressourcer den 22. juni 2011 (RH/P&O/2011-119), den 20. oktober 2011 (RH/P&O/2011-74) og den 25. januar 2012.
 - Den Europæiske Investeringsbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Den Europæiske Investeringsbank tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellerne fremført følgende anbringender.

- Første anbringende vedrører en procedurefejl derved, at Personaleretten nægtede at træffe de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som appellerne anmodede om.
- Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af et kontraktmæssigt ansættelsesforhold og et vedtægtsmæssigt ansættelsesforholds forskellige karakter, tilsidesættelse af de grundlæggende vilkår for ansættelsesforholdet, tilsidesættelse af aftalememorandumets retlige status, urigtig gengivelse af sagsakterne og rettens tilsidesættelse af sin begrundelsespligt.
- Tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder og af den berettigede forventning samt tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft og af princippet om forudsigelighed, samt tilsidesættelse af omsorgspligten og begrundelsespligten.
- Femte anbringende vedrører tilsidesættelse af kontrollen vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og urigtig gengivelse af sagsakterne.

Sag anlagt den 24. april 2014 — Luxembourg mod Kommissionen**(Sag T-258/14)**

(2014/C 223/24)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Storhertugdømmet Luxembourg (ved L. Delvaux, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne P.E. Partsch, A. Steichen og D. Waelbroeck, og solicitor D. Slater)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Kommissionens afgørelse af 24. marts 2014, hvorved Luxembourg er blevet pålagt at fremlægge oplysninger vedrørende praksis for bindende svar på skatteområdet, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med dette søgsmål nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K (2014) 1986 endelig, med hvilken denne har pålagt sagsøgeren, i medfør af artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 659/1999⁽¹⁾, at fremlægge en komplet fortegnelse over bindende svar afgivet i 2010, 2011 og 2012 til de luxembourgske virksomheder, der indgår i en koncern eller i en juridisk struktur, som berører en eller flere virksomheder, der er beliggende uden for Storhertugdømmet Luxembourg.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 10 i forordning nr. 659/1999 og retten til forsvar, for så vidt som Kommissionen, selv om dens undersøgelsesbeføjelser er betinget af en forudgående besiddelse af tilstrækkelige faktiske og saglige oplysninger, ikke rådede over et minimum af de oplysninger, der kræves for at kunne begrunde de i påbuddet indeholdte begæringer om oplysninger, hvorfor der er rimelig grund til at antage, at der foreligger en overtrædelse. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen således har »fisket efter oplysninger«, hvilket er uforeneligt med retten til forsvar.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som i) der ikke er nogen forbindelse mellem de oplysninger, som Kommissionen allerede er i besiddelse af, og arten og omfanget af de oplysninger, der er blevet begæret hos sagsøgeren, og ii) påbuddet om oplysninger går ud over de grænser, som er hensigtsmæssige og nødvendige til gennemførelse af de mål, der forfølges af Kommissionen.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af pligten til at give en fyldestgørende begrundelse, idet Kommissionen hverken har begrundet det anfægtede påbud eller klart angivet, hvilke formodninger den påtænker at undersøge.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 4 og 5 TEU og den manglende overholdelse af medlemsstaternes kompetence på området for direkte beskatning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om den Europæiske unions funktionsmåde (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 24. april 2014 — Luxembourg mod Kommissionen**(Sag T-259/14)**

(2014/C 223/25)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Storhertugdømmet Luxembourg (ved L. Delvaux, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne P.E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck, og solicitor D. Slater)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- Kommissionens afgørelse af 24. marts 2014, hvorved Luxembourg blev pålagt at fremsende oplysninger vedrørende ordningen om beskatning af intellektuelle ejendomsrettigheder, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med dette søgsmål nedlagt påstand om annulation af Kommissionens afgørelse K (2014)1987, hvorved Kommissionen pålagde sagsøgeren i henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾ at fremsende oplysninger vedrørende ordningen om beskatning af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender, der i det væsentlige svarer til de anbringender, der er fremsat i sag T-258/14, Luxembourg mod Kommissionen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 25. april 2014 — Vattenfall Europe Mining m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-260/14)

(2014/C 223/26)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Tyskland), Vattenfall Europe Sales GmbH (Hamburg, Tyskland) og Vattenfall GmbH (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne R. Karpenstein og C. Johann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i sagen Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland, Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, K (2013) 4424 endelig, annulleres i medfør af artikel 264 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende: Ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

Sagsøgerne har med deres første anbringende gjort gældende, at Kommissionen med urette har antaget, at der anvendes »statsmidler« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF i forbindelse med de ved loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) organiserede finansstrømme.

- Den lovmæssige tildelelse af en fordel uden anvendelse af statsmidler er ikke tilstrækkeligt til at opfylde gerningsindholdet for statsstøtte. Den påkrævede anvendelse af statsmidler foreligger ikke i forhold til EEG-afgiften, idet den alene betales af private og de opkrævede midler og ikke kan tilregnes staten, idet denne ikke har vedvarende kontrol og den dermed forbundne mulighed for at råde over midlerne.

- En statslig kontrol over selve EEG-afgiften er allerede derfor udelukket, fordi størrelsen af afgiften ikke bestemmes af offentlige myndigheder, men afhænger af strømprisen på strømbørsen og mængden af leveret strøm fra vedvarende energikilder. Der savnes også statslige muligheder for at påvirke forholdet mellem energileverandør og slutforbruger på EEG-udligningsmekanismens 5. trin. Videregivelsen af omkostningerne følger her af et rent privatretligt forhold.
- På grund af den tvingende sammenhæng mellem karakteriseringen af EEG-afgiften og afgiftsbegrænsningen for energiintensive forbrugere forligger der således heller ikke med hensyn til den såkaldte særlige EEG-udligningsregulering den fornødne statslige kontrol. En sådan kontrol kan heller ikke begrundes med, at afgørelsen om kontrol træffes af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle, da denne myndighed har en rent analyserende og konstaterende opgave.
- Endvidere afstår staten ikke ved afgiftsbegrænsningen for energiintensive forbrugere fra midler, den normalt ville have kunnet opnå. På grund af EEG-udligningsmekanismens særlige konstruktion er afgiftsbegrænsningen ikke forbundet med en reducere af de samlede indtægter fra EEG-afgiften. Afgiftsbegrænsningen for energiintensive forbrugere udlignes i stedet via højere afgifter på hver kilowatttime, der leveres til ikke-privilegerede slutforbrugere.

2. Andet anbringende: Ingen selektiv begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

Sagsøgerne har med deres andet anbringende gjort gældende, at den såkaldte særlige EEG-udligningsordning — i modsætning til Kommissionens opfattelse — ikke udgør en selektiv begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Differentieringen mellem energiintensive og ikke-energiintensive forbrugere er begrundet i EEG-afgiftssystemets opbygning og er dermed a priori ikke selektiv. Afgiftsbegrænsningen for energiintensive virksomheder kompenserer blot for de særlige ulemper, som er forbundet med den forbrugsafhængigt opkrævede EEG-afgift for disse virksomheder.

3. Tredje anbringende: Ingen (trussel om) fordrejning af konkurrencevilkårene eller påvirkning af samhandelen

Sagsøgerne har med deres første anbringende gjort gældende, at den særlige udligningsregel ikke fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen og ikke vil berøre samhandelen mellem medlemsstaterne.

Sag anlagt den 28. april 2014 — Hydro Aluminium Rolled Products GmbH m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-263/14)

(2014/C 223/27)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Tyskland), Aluminium Norf GmbH (Neuss, Tyskland) og Trimet Aluminium SE (Essen, Tyskland) (ved advokaterne U. Karpenstein og C. Johann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland, Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, K (2013) 4424 endelig annulleres i henhold til artikel 264 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: Der er ikke tale om statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

Med dette anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen med urette har lagt til grund, at der er tale om anvendelse af »statsmidler« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF i forbindelse med de i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) tilrettelagte finansielle strømme.

- Kommissionen har fejlagtigt antaget, at de i henhold til EEG tilrettelagte finansielle strømme fandt sted under anvendelse af »statsmidler« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.
- EEG-afgiften betales udelukkende af private. De opkrævede midler kan heller ikke tilskrives staten. Både med hensyn til selve EEG-afgiften og med hensyn til reduktion heraf for el-intensive forbrugere foreligger der ikke den krævede permanente statskontrol og myndighedernes hermed forbundne faktiske mulighed for at gribe ind.
- Under alle omstændigheder resulterer den reducerede afgift for el-intensive forbrugere ikke i et afkald på indtægter, som staten normalt kunne have forventet at modtage. Reduktionen finansieres udelukkende med private midler, nemlig ved en højere afgift pr. kilowatt-time elektricitet, som leveres til en ikke-omfattet slutbruger. Den såkaldte særlige godtgørelsesordning i EEG påvirker derfor ikke størrelsen af de samlede indtægter fra EEG-afgiften, men alene den interne byrdefordeling.

2. Andet anbringende: ingen selektiv begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

Med det andet anbringende har sagsøgerne anført, at den såkaldte særlige godtgørelsesordning i EEG i modsætning til den af Kommissionen anlagte opfattelse ikke indebærer nogen selektiv begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sondringen mellem energiintensive og ikke-energiintensive forbrugere bunder i den i EEG omhandlede afgiftsordnings logik og er af denne grund ikke selektiv.

Sag anlagt den 29. april 2014 — Schumacher Packaging mod Kommissionen

(Sag T-265/14)

(2014/C 223/28)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Schumacher Packaging GmbH (Schwarzenberg, Tyskland) (ved advokaterne H. Janssen og G. Engel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 29. april 2014 — Grupa Azoty ATT Polymers mod Kommissionen

(Sag T-270/14)

(2014/C 223/29)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Grupa Azoty ATT Polymers GmbH (Guben, Tyskland) (ved advokaterne H. Janssen og S. Kobes)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (¹) skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 29. april 2014 — Styron Deutschland mod Kommissionen

(Sag T-271/14)

(2014/C 223/30)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Styron Deutschland GmbH (Schkopau, Tyskland) (ved advokaterne H. Janssen og S. Kobes)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollere midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (¹) skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgeren har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — P-D Glasseiden m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-272/14)

(2014/C 223/31)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: P-D Glasseiden GmbH Oschatz (Oschatz, Tyskland), P-D Interglas Technologies GmbH (Erbach, Tyskland), P-D Industriegesellschaft mbH, Glasfaser Brattendorf (Wilsdruff STT Grumbach, Tyskland) og Glashütte Freital GmbH (Freital, Tyskland) (ved advokaterne H. Janssen og G. Engel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUT

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgerne har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgerne.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel anfægtede afgørelse uden at give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Lech-Stahlwerke GmbH mod Kommissionen

(Sag T-274/14)

(2014/C 223/32)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Lech-Stahlwerke GmbH (Meitingen, Tyskland) (ved advokaterne I. Zenke og T. Heymann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionen afgørelse 2014 C 37/07 af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi i affattelsen af 25. oktober 2008, ændret ved § 5 i lov af 20. december 2012, og vedrørende reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres, for så vidt som reduktionen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere som sagsøgeren deri kvalificeres om statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF og foreløbig erklæres for uforenelig med det indre marked.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — der foreligger ikke statsstøtte

- Sagsøgeren har gjort gældende, at støttemekanismen i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) i sin helhed og navnlig den særlige godtgørelsesordning for energiintensive forbrugere ikke udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, da der ikke finder direkte eller indirekte overførsel af statsmidler sted. Støtten finansieres udelukkende af private midler, og statslige myndigheder fører ikke kontrol med disse midlers finansstrømme.

2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — ingen selektiv begunstivelse af energiintensive forbrugere
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning ikke indebærer en selektiv begunstivelse for energiintensive forbrugere. For det første modtager forbrugerne ingen begunstivelse, som de ikke ville have modtaget under normale markedsvilkår, eftersom operatørerne af EEG-anlæg under normale markedsvilkår måtte afsætte deres el til markedspriser, og der ville ikke findes en EEG-afgift. For det andet gælder den særlige godtgørelsesordning for el-intensive forbrugere, der alene er berørt af risikoen for at miste international konkurrenceevne på grund af EEG-afgiften, uden undtagelse for alle brancher i produktionsindustrien.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — under alle omstændigheder forenelig med det indre marked
 - Selv om den særlige godtgørelsesordning måtte udgøre støtte, er denne imidlertid under alle omstændigheder indlysende forenelig med det indre marked i henhold til de støtteretlige bestemmelser i artikel 107, stk. 3, litra b) og c), TEUF med henblik på målene om miljø- og klimabeskyttelse af fællesskabsinteresse under sikring af en bæredygtig og stabil europæisk økonomi.

Sag anlagt den 30. april 2014 — Drahtwerk St. Ingbert m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-275/14)

(2014/C 223/33)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Drahtwerk St. Ingbert GmbH (St. Ingbert, Tyskland), DWK Drahtwerk Köln GmbH (Köln, Tyskland), Kalksteingrube Auersmacher GmbH (Völklingen, Tyskland), Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Tyskland), Stahlguss Saar GmbH (St. Ingbert) og Zentralkokerei Saar GmbH (Dillingen) (ved advokaterne S. Altenschmidt og H. Janssen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgerne har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgerne.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Flachglas Torgau m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-276/14)

(2014/C 223/34)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Flachglas Torgau GmbH (Torgau, Tyskland), Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Tyskland) og Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og H. Janssen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift og den særlige godtgørelsesordning ikke udgjorde tildeling af statsmidler eller statsligt kontrollerede midler. Samtlige faktiske omstændigheder af relevans for kvalificeringen af disse foranstaltninger blev fastslået i den indledende procedure mellem Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland. Der var ikke længere tvivl, hvilket Kommissionen under en procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾ skulle have fastslået.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af retssikkerhedsprincippet.

- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 108, stk. 1, TEUF og retssikkerhedsprincippet, får så vidt som den har anvendt proceduren vedrørende ny støtte i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 659/1999 i stedet for proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 17 ff. i forordning nr. 659/1999 med henblik på at kontrollere sin foreløbige vurdering, hvorefter EEG udgjorde statsstøtte. Sagsøgerne har i den forbindelse navnlig gjort gældende, at Kommissionen med beslutning af 22. maj 2002 ikke kvalificerede EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler. Ændringerne af EEG 2000 til EEG 2012 var ikke væsentlige i forhold til Kommissionens beslutning af 22. maj 2002. Kommissionen kunne derfor have gjort en ændret retsopfattelse gældende inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF uden at belaste sagsøgerne.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og af retten til forsvar

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den anfægtede afgørelse uden at give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Sabic Polyolefine mod Kommissionen

(Sag T-279/14)

(2014/C 223/35)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sabic Polyolefine GmbH (Gelsenkirchen, Tyskland) (ved advokaterne C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og 108, TEUF som følge af en urigtig kvalificering af den særlige godtgørelsesordning
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108 TEUF og artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift ikke udgjorde tildeling af statsmidler, og redueringen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgjorde et afkald på statsmidler.

- Sagsøgeren har i denne sammenhæng anført, at Kommissionen har lagt nye afgrænsningsparametre, der er uforenelige med principperne i den hidtidige retspraksis, til grund for sin efterprøvelse. Kommissionen har navnlig helt set bort fra kriteriet om statslige myndigheders konkrete rådighedsret, der efter fast retspraksis er et nødvendigt kriterium for kvalificeringen som statsmidler, og har anset det for tilstrækkeligt, at lovgiver påvirker de finansielle strømme mellem private, og at tilsynsmyndigheder overvåger, at private overholder lovgivningen.
 - Hertil kommer, at Kommissionen er bundet af sin beslutning om ikke at kvalificere EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler, og dermed har den ved en retlig fejl kvalificeret EEG 2012 som en ny støtte, der er indført retsstridigt.
 - Kommissionen har derudover ikke foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af artikel 18 og 19 i forordning nr. 659/1999, idet Kommissionen har undladt at foreslå passende foranstaltninger
- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen ved efterprøvelsen af EEG 2012 i hvert fald skulle have anvendt proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF og artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999 og have foreslået Tyskland passende foranstaltninger, før den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, i stedet for at udsætte markedsdeltagerne for betydelige økonomiske risici ved at kvalificere EEG 2012 som ny, ikke-anmeldt støtte.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt
- Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt denne.
4. Fjerde anbringende om en utilstrækkelig begrundelse
- Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Ineos Manufacturing Deutschland m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-280/14)

(2014/C 223/36)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Ineos Manufacturing Deutschland GmbH (Köln, Tyskland), Ineos Phenol GmbH (Gladbeck, Tyskland) og Ineos Vinyls Deutschland GmbH (Wilhelmshaven, Tyskland) (ved advokaterne C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og 108, TEUF som følge af en urigtig kvalificering af den særlige godtgørelsesordning
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108 TEUF og artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift ikke udgjorde tildeling af statsmidler, og redueringen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgjorde et afkald på statsmidler.
 - Sagsøgerne har i denne sammenhæng anført, at Kommissionen har lagt nye afgrænsningsparametre, der er uforenelige med principperne i den hidtidige retspraksis, til grund for sin efterprøvelse. Kommissionen har navnlig helt set bort fra kriteriet om statslige myndigheders konkrete rådighedsret, der efter fast retspraksis er et nødvendigt kriterium for kvalificeringen som statsmidler, og har anset det for tilstrækkeligt, at lovgiver påvirker de finansielle strømme mellem private, og at tilsynsmyndigheder overvåger, at private overholder lovgivningen.
 - Hertil kommer, at Kommissionen er bundet af sin beslutning om ikke at kvalificere EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler, og dermed har den ved en retlig fejl kvalificeret EEG 2012 som en ny støtte, der er indført retsstridigt.
 - Kommissionen har derudover ikke foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af artikel 18 og 19 i forordning nr. 659/1999, idet Kommissionen har undladt at foreslå passende foranstaltninger
 - Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen ved efterprøvelsen af EEG 2012 i hvert fald skulle have anvendt proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF og artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999 og have foreslået Tyskland passende foranstaltninger, før den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, i stedet for at udsætte markedsdeltagerne for betydelige økonomiske risici ved at kvalificere EEG 2012 som ny, ikke-anmeldt støtte.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt dem.
4. Fjerde anbringende om en utilstrækkelig begrundelse
 - Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Fels-Werke mod Kommissionen

(Sag T-281/14)

(2014/C 223/37)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Fels-Werke GmbH (Goslar, Tyskland) (ved advokaterne C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og 108, TEUF som følge af en urigtig kvalificering af den særlige godtgørelsesordning
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108 TEUF og artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift ikke udgjorde tildeling af statsmidler, og redueringen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgjorde et afkald på statsmidler.
 - Sagsøgeren har i denne sammenhæng anført, at Kommissionen har lagt nye afgrænsningsparametre, der er uforenelige med principperne i den hidtidige retspraksis, til grund for sin efterprøvelse. Kommissionen har navnlig helt set bort fra kriteriet om statslige myndigheders konkrete rådighedsret, der efter fast retspraksis er et nødvendigt kriterium for kvalificeringen som statsmidler, og har anset det for tilstrækkeligt, at lovgiver påvirker de finansielle strømme mellem private, og at tilsynsmyndigheder overvåger, at private overholder lovgivningen.
 - Hertil kommer, at Kommissionen er bundet af sin beslutning om ikke at kvalificere EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler, og dermed har den ved en retlig fejl kvalificeret EEG 2012 som en ny støtte, der er indført retsstridigt.
 - Kommissionen har derudover ikke foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af artikel 18 og 19 i forordning nr. 659/1999, idet Kommissionen har undladt at foreslå passende foranstaltninger
 - Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen ved efterprøvelsen af EEG 2012 i hvert fald skulle have anvendt proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF og artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999 og have foreslået Tyskland passende foranstaltninger, før den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, i stedet for at udsætte markedsdeltagerne for betydelige økonomiske risici ved at kvalificere EEG 2012 som ny, ikke-anmeldt støtte.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt denne.
4. Fjerde anbringende om en utilstrækkelig begrundelse
 - Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Bayer MaterialScience mod Kommissionen**(Sag T-282/14)**

(2014/C 223/38)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Bayer MaterialScience AG (Leverkusen, Tyskland) (ved advokaterne C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og 108, TEUF som følge af en urigtig kvalificering af den særlige godtgørelsesordning
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108 TEUF og artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (¹), eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift ikke udgjorde tildeling af statsmidler, og redueringen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgjorde et afkald på statsmidler.
 - Sagsøgeren har i denne sammenhæng anført, at Kommissionen har lagt nye afgrænsningsparametre, der er uforenelige med principperne i den hidtidige retspraksis, til grund for sin efterprøvelse. Kommissionen har navnlig helt set bort fra kriteriet om statslige myndigheders konkrete rådighedsret, der efter fast retspraksis er et nødvendigt kriterium for kvalificeringen som statsmidler, og har anset det for tilstrækkeligt, at lovgiver påvirker de finansielle strømme mellem private, og at tilsynsmyndigheder overvåger, at private overholder lovgivningen.
 - Hertil kommer, at Kommissionen er bundet af sin beslutning om ikke at kvalificere EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler, og dermed har den ved en retlig fejl kvalificeret EEG 2012 som en ny støtte, der er indført retsstridigt.
 - Kommissionen har derudover ikke foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af artikel 18 og 19 i forordning nr. 659/1999, idet Kommissionen har undladt at foreslå passende foranstaltninger
 - Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen ved efterprøvelsen af EEG 2012 i hvert fald skulle have anvendt proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF og artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999 og have foreslået Tyskland passende foranstaltninger, før den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, i stedet for at udsætte markedsdeltagerne for betydelige økonomiske risici ved at kvalificere EEG 2012 som ny, ikke-anmeldt støtte.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt denne.

4. Fjerde anbringende om en utilstrækkelig begrundelse

- Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 30. april 2014 — Advansa m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-283/14)

(2014/C 223/39)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Advansa GmbH (Hamm, Tyskland), Akzo Nobel Industrial Chemicals GmbH (Ibbenbüren, Tyskland), Aurubis AG (Hamburg, Tyskland), CABB GmbH (Gersthofen, Tyskland), CBW Chemie GmbH Bitterfeld-Wolfen (Bitterfeld-Wolfen, Tyskland), CFB Chemische Fabrik Brunsbüttel GmbH & Co. KG (Bitterfeld-Wolfen), Clariant Produkte (Tyskland) GmbH (Frankfurt am Main, Tyskland), Dow Olefinverbund GmbH (Schkopau, Tyskland), Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (Stade, Tyskland), Dralon GmbH (Dormagen, Tyskland), Ems-Chemie (Neumünster) GmbH & Co. KG (Neumünster Tyskland), Hahl Filaments GmbH (Munderkingen, Tyskland), ISP Marl GmbH (Marl, Tyskland), Messer Produktionsgesellschaft mbH Siegen (Bad Soden am Taunus, Tyskland), Messer Produktionsgesellschaft mbH Salzgitter (Bad Soden am Taunus), Nabaltec AG (Schwandorf, Tyskland), Siltronic AG (München, Tyskland), Trevira GmbH (Bobingen, Tyskland), Wacker Chemie AG (München, Tyskland) og Westfalen Industriegase GmbH (Münster, Tyskland) (ved advokaterne C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og 108, TEUF som følge af en urigtig kvalificering af den særlige godtgørelsesordning
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108 TEUF og artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽¹⁾, eftersom den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte EEG-afgift ikke udgjorde tildeling af statsmidler, og redueringen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgjorde et afkald på statsmidler.
 - Sagsøgerne har i denne sammenhæng anført, at Kommissionen har lagt nye afgrænsningsparametre, der er uforenelige med principperne i den hidtidige retspraksis, til grund for sin efterprøvelse. Kommissionen har navnlig helt set bort fra kriteriet om statslige myndigheders konkrete rådighedsret, der efter fast retspraksis er et nødvendigt kriterium for kvalificeringen som statsmidler, og har anset det for tilstrækkeligt, at lovgiver påvirker de finansielle strømme mellem private, og at tilsynsmyndigheder overvåger, at private overholder lovgivningen.

- Hertil kommer, at Kommissionen er bundet af sin beslutning om ikke at kvalificere EEG 2000 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom der ikke var tale om overførsel af statsmidler, og dermed har den ved en retlig fejl kvalificeret EEG 2012 som en ny støtte, der er indført retsstridigt.
 - Kommissionen har derudover ikke foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF og af artikel 18 og 19 i forordning nr. 659/1999, idet Kommissionen har undladt at foreslå passende foranstaltninger
- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen ved efterprøvelsen af EEG 2012 i hvert fald skulle have anvendt proceduren vedrørende eksisterende støtte i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF og artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999 og have foreslået Tyskland passende foranstaltninger, før den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, i stedet for at udsætte markedsdeltagerne for betydelige økonomiske risici ved at kvalificere EEG 2012 som ny, ikke-anmeldt støtte.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt
- Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt dem.
4. Fjerde anbringende om en utilstrækkelig begrundelse
- Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mod Kommissionen*

(Sag T-285/14)

(2014/C 223/40)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Wirtschaftsvereinigung Stahl (Düsseldorf, Tyskland), Benteler Steel/Tube GmbH (Paderborn), BGH Edelstahl Freital GmbH (Freital), BGH Edelstahl Siegen GmbH (Siegen), BGH Edelstahl Lippendorf GmbH (Lippendorf), Buderus Edelstahl Schmiedetechnik GmbH (Wetzlar), ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi GmbH (Riesa), Friedr. Lohmann GmbH Werk für Spezial- & Edelstähle (Witten), Outokumpu Nirosta GmbH (Krefeld), Peiner Träger GmbH (Peine), ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg), ThyssenKrupp Rasselstein GmbH (Andernach), ThyssenKrupp Electrical Steel GmbH (Gelsenkirchen), Pruna Betreiber GmbH (Grünwald), ThyssenKrupp Gerlach GmbH (Homburg), ThyssenKrupp Federn und Stabilisatoren GmbH (Hagen), Salzgitter Mannesmann Rohr Sachsen GmbH (Zeithain), HSP Hoesch Spundwand und Profil GmbH (Dortmund), Salzgitter Mannesmann Grobblech GmbH (Mülheim an der Ruhr), Mülheim Pipecoatings GmbH (Mülheim an der Ruhr), Salzgitter Mannesmann Stainless Tubes Deutschland GmbH (Remscheid), Salzgitter Hydroforming GmbH & Co. KG (Crimmitschau), Salzgitter Mannesmann Line Pipe GmbH (Siegen) og Ilsenburger Grobblech GmbH (Ilsenburg) (ved advokaterne A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, EUT C 37/73 af 7. februar 2014, annulleres.
- Den foreliggende sag forenes med sagen om Tysklands søgsmål (sag anlagt den 21. marts 2014) for Retten med påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres.

Subsidiært gives der adgang til sagsakterne vedrørende det af Tyskland anlagte søgsmål.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført ni anbringender.

1. Første anbringende: Der foreligger ingen fordel

— Sagsøgerne har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte særlige godtgørelsesordning ikke indebærer nogen fordel for energiintensive forbrugere i stålindustrien i almindelighed og for sagsøgerne nr. 2) til 24) i særdeleshed.

2. Andet anbringende: Ingen selektiv fordel

— Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning på ingen måde indebærer en selektiv fordel som omhandlet i artikel 107 TEUF for sagsøgerne.

3. Tredje anbringende: Ingen anvendelse af statsmidler

— Sagsøgerne har yderligere anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

4. Fjerde anbringende: Ingen fordrejning af konkurrencen

— Sagsøgerne har gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning ikke fordrejer konkurrencen i Den Europæiske Union.

5. Femte anbringende: Ingen påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne

— Sagsøgerne har endvidere anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

6. Sjette anbringende: Et bortfald eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning tilsidesætter sagsøgernes grundlæggende rettigheder

— Sagsøgerne har anført, at kvalificeringen af den særlige godtgørelsesordning som støtte eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning ikke blot ville overskride de af Den Europæiske Unions Domstol tydeligt markerede grænser for artikel 107 TEUF, men det ville ligeledes tilsidesætte det grundlæggende krav om en retfærdig fordeling af byrder. En afskaffelse eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning ville derfor også tilsidesætte sagsøgernes grundlæggende rettigheder, herunder navnlig deres rettigheder i henhold til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

7. Syvende anbringende: Den særlige godtgørelsesordning er omfattet af Kommissionens beslutning af 22. maj 2002

— Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen med sin beslutning af 22. maj 2002 udtrykkeligt har fastslået, at EEG og de heri fastsatte »godtgørelsesordninger« ikke opfylder betingelserne for at udgøre støtte⁽¹⁾. Denne beslutning omfatter ligeledes den særlige godtgørelsesordning.

8. Ottende anbringende: Åbenbart fejlskøn og utilstrækkelig foreløbig efterprøvelse

— Sagsøgerne har derudover anført, at Kommissionen ikke har foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.

9. Niende anbringende: tilsidesættelse af retten til at blive hørt

— Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt dem.

⁽¹⁾ Kommissionens skrivelse af 22.5.2002, K(2002) 1887 endelig/statsstøtte NN 27/2000-Tyskland.

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Röchling Oertl Kunststofftechnik mod Kommissionen**(Sag T-286/14)**

(2014/C 223/41)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH (Brensbach, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Schaeffler Technologies mod Kommissionen**(Sag T-287/14)**

(2014/C 223/42)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG (Herzogenaurach, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Energiewerke Nord mod Kommissionen**(Sag T-288/14)**

(2014/C 223/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Energiewerke Nord GmbH (Rubenow, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — H-O-T Servicecenter Nürnberg m.fl. mod Kommissionen**(Sag T-289/14)**

(2014/C 223/44)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: H-O-T Servicecenter Nürnberg GmbH (Nürnberg, Tyskland), H-O-T Servicecenter Schmölln GmbH & Co. KG (Schmölln), H O T Servicecenter Allgäu GmbH & Co. KG (Memmingerberg), EB Härtetechnik GmbH & Co. KG (Nürnberg) (ved advokaterne A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F. A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler og T. Woltering)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af den 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, EUT C 37/73 af 7. februar 2014, annulleres.
- Den foreliggende sag forenes med sagen om Tysklands søgsmål (sag anlagt den 21. marts 2014) for Retten med påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Subsidiært gives der adgang til sagsakterne vedrørende det af Tyskland anlagte søgsmål.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført ti anbringender.

1. Første anbringende: Der foreligger ingen fordel
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter EEG) fastsatte særlige godtgørelsesordning ikke indebærer nogen fordel for energiintensive hærdevirksomheder og virksomheder i overfladebehandlingsindustrien i almindelighed og for sagsøgerne i særdeleshed.
2. Andet anbringende: Ingen selektiv fordel
 - Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning på ingen måde indebærer en selektiv fordel som omhandlet i artikel 107 TEUF for sagsøgerne.
3. Tredje anbringende: Ingen anvendelse af statsmidler
 - Sagsøgerne har yderligere anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.
4. Fjerde anbringende: Ingen forbrejning af konkurrencen
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning ikke forbrejer konkurrencen i Den Europæiske Union.
5. Femte anbringende: Ingen påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne som omhandlet i artikel 108, stk. 1, TEUF.
6. Sjette anbringende: Et bortfald eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning tilsidesætter sagsøgernes grundlæggende rettigheder
 - Sagsøgerne har anført, at kvalificeringen af den særlige godtgørelsesordning som støtte eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning ikke blot ville overskride de af Den Europæiske Unions Domstol tydeligt markerede grænser for artikel 107 TEUF, men det ville ligeledes tilsidesætte det grundlæggende krav om en retfærdig fordeling af byrder. En afskaffelse eller en væsentlig reduktion af den særlige godtgørelsesordning ville derfor også tilsidesætte sagsøgernes grundlæggende rettigheder, herunder navnlig deres rettigheder i henhold til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

7. Syvende anbringende: Den særlige godtgørelsesordning er omfattet af Kommissionens beslutning af 22. maj 2002
 - Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen med sin beslutning af 22. maj 2002 udtrykkeligt har fastslået, at EEG og de heri fastsatte »godtgørelsesordninger« ikke opfylder betingelserne for at udgøre støtte ⁽¹⁾. Denne beslutning omfatter ligeledes den særlige godtgørelsesordning.
8. Ottende anbringende: Åbenbart fejlskøn og utilstrækkelig foreløbig efterprøvelse
 - Sagsøgerne har derudover anført, at Kommissionen ikke har foretaget en tilstrækkelig efterprøvelse af, og derfor heller ikke indset, at undtagelsesordningen for energiintensive forbrugere er begrundet henset til målet, arten og den indre opbygning af EEG 2012 og derfor ikke udgør en selektiv fordel.
9. Niende anbringende: tilsidesættelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen før vedtagelsen af en afgørelse med så alvorlige retsvirkninger i hvert burde have hørt dem.
10. Tiende anbringende: Utilstrækkelig begrundelse
 - Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure er mangelfuldt begrundet på de vigtigste punkter.

⁽¹⁾ Kommissionens skrivelse af 22.5.2002, K(2002) 1887 endelig/statsstøtte NN 27/2000-Tyskland.

Sag anlagt den 2. maj 2014 — egeplast international mod Kommissionen

(Sag T-291/14)

(2014/C 223/45)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: egeplast international GmbH (Greven, Tyskland) (ved advokat A. Rosenfeld)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse K (2013) 4424 endelig af 18. december 2013 om Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) Tyskland, støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren i det væsentlige gjort følgende gældende.

1. Der foreligger ikke begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke indebar en begunstigelse af sagsøgeren, men alene afbøder en byrde, som skader sagsøgerens konkurrenceevne, og som sagsøgeren først er blevet påført med indførelsen af EEG-afgiften. Godtgørelsesordningen har til formål at foretage en delvis udligning af en ulempe og ikke at skabe en fordel.
2. Ingen selektivitet
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning ikke er selektiv, da den ikke er begrænset til bestemte virksomheder eller erhvervsgrene. I overensstemmelse hermed er det udvalg af virksomheder, der får gavn af godtgørelsesordningen, også meget forskelligartet. Ordningen indgår gnidningsløst i EEG 2012 og gør det muligt at etablere en byrdeordning inden for EEG..

3. Ingen statsmidler eller midler, der kan tilskrives staten Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgør statsmidler eller midler, der kan tilskrives staten. EEG-afgiften har til formål at opfylde transmissionssystemoperatørernes civilretlige krav mod elforsyningsselskabet om godtgørelse af de udgifter, som de er blevet påført ved markedsføring af el. Transmissionssystemoperatørerne fastsætter størrelsen af denne afgift uden statslig indblanding. De beføjelser, som er tildelt Bundesnetzagentur, var alene rettet mod at efterprøve, at transmissionssystemoperatørerne fastsatte afgiftens størrelse forskriftsmæssigt. Disse beføjelser gav imidlertid ikke Bundesnetzagentur ingen fast kontrol eller rådighedsret over indtægterne fra afgiften.
4. Ingen forbrejning af konkurrencen eller påvirkning af samhandelen
 - Sagsøgeren har herved gjort gældende, at det følger af den ikke-statslige karakter af indtægterne fra afgiften, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør et afkald på statsindtægter. Der foreligger derfor heller ikke et afkald på indtægter, når mulige tab på afgiftskontoen er blevet modfinansieret af private midler i form af et højere afgiftsbeløb for ikke-omfattede slutbrugere.

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Klemme mod Kommissionen

(Sag T-294/14)

(2014/C 223/46)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Klemme AG (Lutherstadt Eisleben, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Autoneum Germany mod Kommissionen

(Sag T-295/14)

(2014/C 223/47)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Autoneum Germany GmbH (Roßdorf, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagentur).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Erbslöh mod Kommissionen

(Sag T-296/14)

(2014/C 223/48)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Erbslöh AG (Velbert, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens/Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Walter Klein mod Kommissionen

(Sag T-297/14)

(2014/C 223/49)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Walter Klein GmbH & Co. KG (Wuppertal, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Erbslöh Aluminium mod Kommissionen

(Sag T-298/14)

(2014/C 223/50)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Erbslöh Aluminium GmbH (Velbert, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Fricopan Back mod Kommissionen

(Sag T-300/14)

(2014/C 223/51)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Fricopan Back GmbH Immekath (Klötze, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Michelin Reifenwerke mod Kommissionen

(Sag T-301/14)

(2014/C 223/52)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA (Karlsruhe, Tyskland) (ved advokaterne T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme og T. Wielsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF over for Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere, Statsstøtte SA.33.995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den omfatter reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende: ingen begunstigelse som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte reducerede EEG-afgift for energiintensive forbrugere ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har herved anført, at el-intensive forbrugere ikke begunstiges med ordningen. Den særlige godtgørelsesordning udgør derimod en godtgørelse for ekstraordinære omkostninger, som sagsøgeren og sammenlignelige forbrugere er særligt berørt af i forbindelse med støtten til el fra vedvarende energi, og har til formål at genoprette konkurrenceevnen for energiintensive forbrugere, der indledningsvis blev negativt påvirket i betydelig grad af EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: ingen statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

- Sagsøgeren har videre anført, at den særlige godtgørelsesordning ikke udgør »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«. Sagsøgeren har herved anført, at EEG-afgiften i sig selv ikke udgør statsmidler, og at et afkald på disse midler via den særlige godtgørelsesordning derfor heller ikke kan udgøre støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.
- EEG-afgiften opkræves, forvaltes eller fordeles ikke af staten eller af en offentlig eller privat institution, der er udpeget eller oprettet af staten. Derimod kan EEG-afgiften opkræves direkte af transmissionssystemoperatørerne på grundlag af et tilsvarende civilretligt krav. EEG-afgiften kommer ikke statsbudgettet til gode, og følgelig nedsætter den særlige godtgørelsesordning hverken direkte eller indirekte statens indtægter.
- EEG-midlerne står heller ikke til rådighed for de statslige myndigheder. Der er endvidere ingen offentlig kontrol med EEG-midlerne som f.eks. den kontrol, som foretages af Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA) (forbundsøkonomi- og eksportkontrolstyrelsen) eller Bundesnetzagentur (forbundsnetagenturet).

Sag anlagt den 29. april 2014 — Buderus Guss mod Kommissionen

(Sag T-302/14)

(2014/C 223/53)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Buderus Guss GmbH (Breidenbach, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.

- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højst de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

- Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsmagter, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 29. april 2014 — Polyblend mod Kommissionen

(Sag T-303/14)

(2014/C 223/54)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Polyblend GmbH (Bad Sobernheim, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højest de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbragt de skønsmålinger, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 29. april 2014 — Sun Alloys Europe mod Kommissionen

(Sag T-304/14)

(2014/C 223/55)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sun Alloys Europe GmbH (Bad Sobernheim, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højest de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsbeføjelser, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 29. april 2014 — Vestolit mod Kommissionen**(Sag T-305/14)**

(2014/C 223/56)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Vestolit GmbH (Marl, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højst de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsbeføjelser, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 30. april 2014 — Polymer-Chemie mod Kommissionen

(Sag T-306/14)

(2014/C 223/57)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Polymer-Chemie GmbH (Sobernheim, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højest de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsmålinger, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren følger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 30. april 2014 — TechnoCompound mod Kommissionen

(Sag T-307/14)

(2014/C 223/58)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: TechnoCompound GmbH (Bad Sobernheim, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.

- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højst de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsbeføjelser, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 30. april 2014 — Neue Halberg-Guss mod Kommissionen

(Sag T-308/14)

(2014/C 223/59)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Neue Halberg-Guss GmbH (Saarbrücken, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højst de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsbeføjelser, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 30. april 2014 — Mat Foundries Europe mod Kommissionen

(Sag T-309/14)

(2014/C 223/60)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Mat Foundries Europe GmbH (Neunkirchen, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

- Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.
- Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.
- Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højest de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsmålinger, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 30. april 2014 — Fritz Winter Eisengießerei mod Kommissionen

(Sag T-310/14)

(2014/C 223/61)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Fritz Winter Eisengießerei GmbH & Co. KG (Stadallendorf, Tyskland) (ved advokaterne D. Greinacher, J. Martin og B. Scholtka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og fra grubegas i henhold til loven om forrang for vedvarende energi (EEG) og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere over for Forbundsrepublikken Tyskland — Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) af 18. december 2013, offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 7. februar 2014, C 37, s. 73, annulleres i medfør af artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen kvalificerede den særlige godtgørelsesordning i EEG's § 40 og 41 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 107 TEUF

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har kvalificeret støtten til vedvarende energi i form af den afgiftsbaserede ordning såvel som den særlige godtgørelsesordning til reduktion af EEG-afgiften som støtte og derfor ikke burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

— Sagsøgeren har herved anført, at Kommissionen i forbindelse med den foreløbige vurdering af spørgsmålet, om den særlige godtgørelsesordning udgjorde støtte, anlagde et åbenbart ukorrekt skøn, eftersom den særlige godtgørelsesordning som en undtagelse til EEG-afgiften ikke indebærer nogen fordel, som energiintensive forbrugere ikke ville have opnået under normale markedsvilkår.

— Sagsøgeren har videre anført, at statsmidler ikke var berørt. Eftersom allerede indtægterne fra EEG-afgiften ikke udgjorde statsmidler, kunne undtagelsen for energiintensive forbrugere heller ikke berøre statsmidler.

— Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den særlige godtgørelsesordning heller ikke er konkurrencefordrejende. Den fastsætter højst de konkurrencebetingelser, som ville gøre sig gældende uden EEG-afgiften.

2. Andet anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af afgørelsen ligeledes har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Den tyske ordning til støtte af vedvarende energi er allerede blevet undergivet en indgående støtteretlig undersøgelse. I forbindelse med denne undersøgelse konkluderede Kommissionen i 2002, at ordningen ikke er forbundet med en overførsel af statsmidler. Eftersom EEG 2012 i denne henseende ikke indeholder nogen væsentlige ændringer af den daværende retstilstand, burde de berørte økonomiske operatører kunne forvente, at der ikke blev foretaget en fornyet undersøgelse, men at ordningen ville fortsætte.

3. Tredje anbringende: magtfordrejning

Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har misbrugt de skønsmålinger, som den er tillagt i artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Med indledningen af undersøgelsesproceduren forfølger Kommissionen i det væsentlige det mål at opnå en grundlæggende harmonisering af støtte til el fra vedvarende energi. Dette grundlæggende mål fremgår også af det nye udkast til retningslinjer for miljø- og energistøtte, hvori Kommissionen for første gang fastsætter detaljerede bestemmelser for støtte til vedvarende energi. Kommissionen skal imidlertid med henblik på en harmonisering anvende den til dette formål fastsatte procedure for tilnærmelse af lovgivningerne i henhold til artikel 116 TEUF og 117 TEUF.

Sag anlagt den 5. maj 2014 — Christian Dior Couture mod KHIM (gengivelse af et mønster, der gentager sig, med reliefvirkning)

(Sag T-313/14)

(2014/C 223/62)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Christian Dior couture SA (Paris, Frankrig) (ved advokat M. Sabatier)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 4. marts 2014 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 459/2013-4), for så vidt som den afslog klagen over undersøgerens afgørelse om afslag på beskyttelse i henhold til EF-varemærkesystemet for den internationale registrering af figurmærket nr. 1 100 187, hvor den Europæiske Union er designeret, for visse varer i klasse 9, 14, 18 et 25, annulleres.
- Registreringen af figurmærket nr. 1 100 187 til at betegne alle varer omfattet af klasse 9, 14, 18 et 25, og subsidiært varer, hvis anvendelse er udtrykkeligt påvist, godkendes.
- Harmoniseringskontorets tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagen for Harmoniseringskontoret og nærværende sag i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke: International registrering af figurmærket, der forestiller et mønster, der gentager sig, med reliefvirkning, hvor den Europæiske Union er designeret, for varer i klasse 9, 14, 18 og 25

Undersøgerens afgørelse: Delvis afslag på ansøgningen

Appellkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 2. maj 2014 — Vinnolit mod Kommissionen

(Sag T-318/14)

(2014/C 223/63)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Vinnolit GmbH & Co. KG (Ismaning, Tyskland) (ved advokat M. Geipel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 18. december 2013 i statsstøttesag SA.33 995 (2013/C) (ex 2013/NN) annulleres, for så vidt som den vedrører reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sine egne og sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende: Der er ikke tale om statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF

- Sagsøgeren har gjort gældende, at reduktionen af den i loven om forrang for vedvarende energi (herefter »EEG«) fastsatte afgift for energiintensive forbrugere udgør en ændring af en civilretlig udligningsmekanisme. Der ydes ingen begunstigelse under anvendelse af statslige midler eller statsligt kontrollerede midler.

2. Andet anbringende: Der er under alle omstændigheder ikke tale om ny støtte

- Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere ikke udgør ny støtte som omhandlet i artikel 108 TEUF, da finansieringsmekanismen til støtte af vedvarende energi i Forbundsrepublikken Tyskland tidligere af Europa-Kommissionen er blevet kvalificeret som forenelig med statsstøttereglerne og indtil nu ikke er blevet ændret væsentligt.

3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder og af proportionalitetsprincippet

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Europa-Kommissionen ikke har udøvet sin skønsmæssige beføjelse eller har udøvet den ukorrekt, da den for det første ikke har taget de væsentlige skadelige virkninger, som indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure medfører for de berørte forbrugere, i betragtning, og for det andet har indledt undersøgelsesproceduren på et tidspunkt, hvor det endnu ikke var nødvendigt.

4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

- Sagsøgeren har gjort gældende, at Europa-Kommissionen med sin afgørelse har tilsidesat de berørte forbrugeres beskyttelsesværdige berettigede forventning, da finansieringsmekanismen til støtte af vedvarende energi i Forbundsrepublikken Tyskland tidligere af Europa-Kommissionen er blevet kvalificeret som forenelig med statsstøttere reglerne og ikke siden da er blevet ændret væsentligt.

5. Femte anbringende: Overskridelse af beføjelser

- Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Europa-Kommissionen med sin afgørelse har overskredet de beføjelser, den er indrømmet, idet den retsstridigt har begrænset den skønsmæssige beføjelse, som Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til primær og sekundær ret har ved udformningen af støtte til vedvarende energi.

Sag anlagt den 12. maj 2014 — Azarov mod Rådet

(Sag T-331/14)

(2014/C 223/64)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Mykola Yanovych Azarov (Kiev, Ukraine) (ved advokaterne G. Lansky og A. Egger)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26) og Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1) annulleres i medfør af artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

- I denne forbindelse har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at de anfægtede retsakters begrundelse hverken gør det muligt for sagsøgeren at anfægte dem for Retten eller for Retten at efterprøve deres lovlighed.

2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder

- I denne forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af ejendomsretten og retten til erhvervsmæssig virksomhed. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at de pålagte restriktive foranstaltninger er uforholdsmæssige. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at hans ret til forsvar er blevet tilsidesat.

3. Tredje anbringende vedrørende magtfordrejning

- Sagsøgeren har i denne forbindelse bl.a. gjort gældende, at Rådet har gjort sig skyldig i magtfordrejning, idet den omstændighed, at sagsøgeren er blevet pålagt restriktive foranstaltninger, primært forfølger andre formål end faktisk at styrke og understøtte retsstatsprincippet og overholdelsen af menneskerettigheder i Ukraine.

4. Fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

- Sagsøgeren har i forbindelse med dette anbringende navnlig gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af retten til en upartisk behandling, af retten til retfærdig og fair behandling samt af retten til en grundig undersøgelse af de faktiske omstændigheder.

5. Femte anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn

Sag anlagt den 12. maj 2014 — Azarov mod Rådet

(Sag T-332/14)

(2014/C 223/65)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Oleksii Mykolayovych Azarov (Kiev, Ukraine) (ved advokaterne G. Lansky og A. Egger)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26), Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/216/FUSP af 14. april 2014 om gennemførelse af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 111, s. 91), Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 381/2014 af 14. april 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres i medfør af artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

- I denne forbindelse har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at de anfægtede retsakters begrundelse hverken gør det muligt for sagsøgeren at anfægte dem for Retten eller for Retten at efterprøve deres lovlighed.

2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder

- I denne forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af ejendomsretten og retten til erhvervsmæssig virksomhed. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at de pålagte restriktive foranstaltninger er uforholdsmæssige. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at hans ret til forsvar er blevet tilsidesat.

3. Tredje anbringende vedrørende magtfordrejning

- Sagsøgeren har i denne forbindelse bl.a. gjort gældende, at Rådet har gjort sig skyldig i magtfordrejning, idet den omstændighed, at sagsøgeren er blevet pålagt restriktive foranstaltninger, primært forfølger andre formål end faktisk at styrke og understøtte retsstatsprincippet og overholdelsen af menneskerettigheder i Ukraine.

4. Fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

- Sagsøgeren har i forbindelse med dette anbringende navnlig gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af retten til en upartisk behandling, af retten til retfærdig og fair behandling samt af retten til en grundig undersøgelse af de faktiske omstændigheder.

5. Femte anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 30. maj 2014 — STC mod Kommissionen

(Sag T-355/14)

(2014/C 223/66)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: STC SpA (Forlì, Italien) (ved advokaterne A. Marelli og G. Delucca)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- De anfægtede retsakter annulleres med de deraf følgende retlige konsekvenser, navnlig:
- Den ordregivende myndighed tilpligtes at betale erstatning for det tab, der er forårsaget af de ulovlige truffne foranstaltninger, enten specifikt ved fornyelse af tilslaget til sagsøgeren eller tilsvarende og i sidstnævnte fald ved genopretning af tabet ved virksomhedens tabte fortjeneste og for skaden på virksomhedens omdømme, på i alt 15 % af den pris, der er anført i sagsøgerens bud, eller subsidiært i alt 15 % af udbuddets værdi eller subsidiært et andet, større eller mindre beløb, som Retten måtte fastsætte ved en rimelig vurdering. Erstatningen skal under alle omstændigheder tillægges renter.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder supplerende og løbende omkostninger samt i øvrigt lovpligtigt skyldige omkostninger med forbehold for opgørelsen heraf.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er rettet mod beslutningen om en negativ vurdering af det af sagsøgeren fremsatte bud i udbudsprocedure JRC IPR 2013 C04 0031 OC, truffet af Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet, Det Fælles Forskningscenter, Direktoratet for institutterne i Ispra, Enheden for vedligeholdelse og service, og meddelt ved skrivelse af 3. april 2014 Ref. Ares(2014)1041060, mod beslutningen om tildelingen af kontrakten til et andet firma samt mod beslutningen om at give afslag på aktindsigt i udbudsdokumenterne.

Genstanden for det pågældende udbud bestod i planlægning af gennemførelse, leveringen af maskiner og opbygningen af et tredje generations turbogasanlæg med indgåelse af en kontrakt om almindelig og ekstraordinær vedligeholdelse for en periode på 6 år, hvorunder de første to år var omfattet af garantien.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende om manglende indrømmelse af sagsøgerens ret til aktindsigt i udbuddets akter. Sagsøgeren har i den forbindelse påberåbt sig tilsidesættelse af følgende:
 - Artikel 42 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Retten til aktindsigt i udbuddets akter i form af manglende indsigt i udbuddets rangordning og til de point, som de andre konkurrenter havde opnået, samt den fuldstændige tekst på evalueringsrapporten vedrørende sagsøgeren.

- Retten til forsvar og til en effektiv klageadgang.
 - 2. Det andet anbringende vedrørende det af sagsøgeren fremsatte økonomiske bud. Sagsøgeren har i den forbindelse påberåbt sig en tilsidesættelse af følgende:
 - Artikel 296 TEUF i form af en selvmodsigende og mangelfuld begrundelse.
 - Retten til omhyggelig forvaltning som omhandlet i artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Artikel 112, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, s. 1).
 - Artikel 160, stk. 3, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT L 362, s. 1).
 - Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og gennemsigtighedsprincippet under fasen med vurdering af buddene med henblik på tildeling af kontrakten og af princippet om, at alle tilbudsgivere skal indrømmes lige muligheder.
 - 3. Tredje anbringende vedrørende sagsøgerens tekniske bud. Sagsøgeren har i den forbindelse påberåbt sig en tilsidesættelse af følgende:
 - Artikel 296 TEUF i form af en selvmodsigende og mangelfuld begrundelse.
 - Retten til omhyggelig forvaltning som omhandlet i artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Artikel 112, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, s. 1).
 - Artikel 139, stk. 1, og artikel 60, stk. 3, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT L 362, s. 1).
 - Gennemsigtighedsprincippet og artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig en forvanskning af resultaterne af dokumenterne.
-

RETTE FOR EU-PERSONALESAGER

Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 16. januar 2014 — Guinet mod EIB

(Sag F-107/12) ⁽¹⁾

(Personalesag — Den Europæiske Investeringsbanks ansatte — pensionsordning — overførsel af pensionsrettigheder — kompensation for ulemperne som følge af forsinkelse ved overførsel af pensionsrettigheder — betingelser for overførslen af pensionsrettigheder, der er erhvervet i henhold til en anden ordning end EIB's — ligebehandlingsprincippet)

(2014/C 223/67)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Philippe Guinet (Luxembourg, Luxembourg) (ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank (ved T. Gilliams og G. Nuvoli, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron)

Sagens genstand

Påstand om annullation af Den Europæiske Investeringsbanks stiltiende afgørelse om afslag på sagsøgerens anmodning om at foretage en beregning af hans opskrevne årlige pensionsrettigheder og påstand om erstatning.

Konklusion

- 1) EIB frifindes.
- 2) Philippe Guinet bærer sine egne omkostninger og betaler tre fjerdedele af Den Europæiske Investeringsbank omkostninger.
- 3) Den Europæiske Investeringsbank bærer en fjerdedel af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 366 af 24.11.12, s. 41.

Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 22. maj 2014 — CI mod Parlamentet

(Sag F-130/13) ⁽¹⁾

(Personalesag — vederlag — familietillæg — børnetilskud — dobbelt børnetilskud — artikel 67, stk. 3, i vedtægten — betingelser for tildeling — mindelig løsning mellem parterne foranlediget af den Europæiske Ombudsmand — gennemførelse — omsorgspligt)

(2014/C 223/68)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: CI (ved advokaterne B. Cortese og A. Salerno)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved E. Despotopoulou og M. Ecker, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelsen om afslag på tildeling af dobbelt børnetilskud i medfør af vedtægtens artikel 67, stk. 3.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 5. december 2011 om afslag på fra den 1. juni 2008 at forlænge tildelingen af dobbelt børnetilskud samt afgørelsen af 20. juli 2012 om afslag på klagen annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes Europa-Parlamentet
- 3) Europa-Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler de af CI afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 71 af 9.3.2013, s. 29.

Personalerettens dom (Anden Afdeling) af 30. januar 2014 — Ohrgaard mod Kommissionen

(Sag F-151/12) ⁽¹⁾

(Personalesag — vederlag — udlandstillæg — bopælskravet i artikel 4, stk. 1, litra b), i bilag VII til vedtægten — tjenesteudøvelse for en international organisation — begreb — praktikophold på fem måneder ved Kommissionen — ikke omfattet)

(2014/C 223/69)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Jakob Ohrgaard (Frederiksberg, Danmark) (ved advokaterne S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal og D. de Abreu Caldas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Currall og V. Joris, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelsen om afslag på at yde sagsøgeren udlandstillæg.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionens afgørelse af 6. marts 2012 om afslag på at yde Jakob Ohrgaard udlandstillæg, som ændret ved afgørelse af 31. august 2012 om afslag på klagen, annulleres.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Jakob Ohrgaard afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 55 af 23.2.2013, s. 26.

Personalerettens kendelse (Anden Afdeling) af 14. januar 2014 — Lebedef mod Kommissionen**(Sag F-60/13) ⁽¹⁾**

(Personalesag — tjenestemænd — registrering af fravær på grund af sygdom — ulovlig udeblivelse — fradrag i den årlige ferie foretaget af ansættelsesmyndigheden — indgivelse af en ansøgning via e-mail — den berørte parts kendskab til eksistensen af en afgørelse — undladelse af at åbne en e-mail og at få kendskab til indholdet af denne afgørelse ved at klikke på et hyperlink — formaliteten — frister — fastlæggelse af den dato fra hvilken den berørte part kunne få kendskab til afgørelsens indhold)

(2014/C 223/70)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luxembourg) (ved advokat F. Frabetti)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved C. Berardis-Kayser og G. Berscheid, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af den stiltiende afgørelse om afslag på den ansøgning, som sagsøgeren indgav i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, vedrørende rettelse af registreringerne af hans sygefravær i SysPer2-systemet.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Giorgio Lebedef bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionens afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT L 274 af 21.9.2013, s. 29.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA